

SAYI- 04

YAZ 2023

BaKİŞ

İNSANA HAYATA
EDEBİYATA BAKIŞ

içindekiler

BaKİŞ
İNSANA HAYATA EDEBİYATA BAKIŞ

04

Öznur SAHAN-Düştüm
Yollara Gidiyorum

7

Kübra KIZILTOPRAK-Bir
İstasyonda Rastladım

10

Havva ŞERMET-AŞK

12

Hakan Murat Aydın
KADRAJ

14

Mesut Hekimhan-
Soğuk Bir Düş

17

Çınar Can ÖZYÜREK-
Çınarın Doğasında Bir
Yol

19

Ömer Faruk KOTAY-Aşk
Denklemi

20

ŞİİRCE

ÖNSÖZ

Yaz geldi geçiyor herkesin aklında bavulları toplayıp şöyle üç beş günde olsa tatil için yollara düşüp ufak bir kaçamak yapmak var. Çalışma ve gündelik hayatın o yoğunluğunu sıkıcılığını geçici bir süre de olsa bir kenara bırakma fikri cazip geliyor bu zamanlarda... ülkemizin hatta dünyanın doğal coğrafi güzelliklerini gezip görmek yada şöyle deniz kum güneş üçlüsü eşliğinde ayaklarını uzatmak nede güzel olur dimi ama? Havada güzel bir aşk kokusu fonda güzel bir yaz parçası...

İşte bizde akıllardaki bu düşüncelere kayıtsız kalmayıp BaKİŞ Yaz 2023 sayımızda sizler için Yaz ,Yolculuk ,Mükemmelliyetçilik, Aşk , Doğal ve coğrafi güzellikler gibi konulara deyindik 😊

BaKİŞ
İnsana Hayata Edebiyata Bakış

DÜŞTÜM YOLLARA GİDİYORUM

Arabanın bagajına attığım bir valiz ve kafamın içinde kırık dökük düşüncelerle sonunun ne olduğunu ya da ne olacağını düşünmeden düştüm yollara. Nereye gittiğimi sormayın lütfen. Çünkü ben de bilmiyorum. Belki yüreğimin götürdüğü yere, belki gözümün değdiği yere belki de bulduğum yerden farklı olan herhangi bir yere...

Sadece gidiyorum. Aşık Veysel'in de dediği gibi "Gidiyorum gündüz gece". Günün birinde döner miyim ya da ne zaman, hangi şartlarda dönerim bilmiyorum. Sadece gidiyorum. Dilimde hep aynı şarkısı ile:

İste gidiyorum, birşey demeden Arkamı
dönmeden, şikayet etmeden Hiçbir şey
almadan, birşey vermeden Yol ayrılmış,
görmeden, gidiyorum

Arabayı sağa çekip orada bulduğum bir ağaç gölgesinde uyumak istiyorum. Arabanın bagajındaki çadırı çıkarıp ağacın yanına kuruyorum. Ağaç gölgesinde biraz oturup serinledikten sonra çadıra girip uyuyorum. Hiçbir şey düşünmeden, yoldan geçenlerin iç seslerine kulak vermeden. Vurdumduymaz bir şekilde uyuyorum. Uyandığında iç sıkıntım geçmiş olur mu, sorunlar sona erer mi bilmiyorum. Öyle olsa ne güzel olurdu. Tıpkı masallarda olduğu gibi. Kurbabağı bir anda araba oluyor. Keşke hayat masallardaki gibi kolay olsaydı. Öylesine derin uyumuşum ki, uyandığında neredeyse akşam olmuş. Bu araba gürültüsünde uyumanın zevki de bir başka oluyor. Ninni gibi.

Hadi bakalım tekrar yollara düşme zamanı. Çadırı toplayıp bagaja yerleştiriyorum

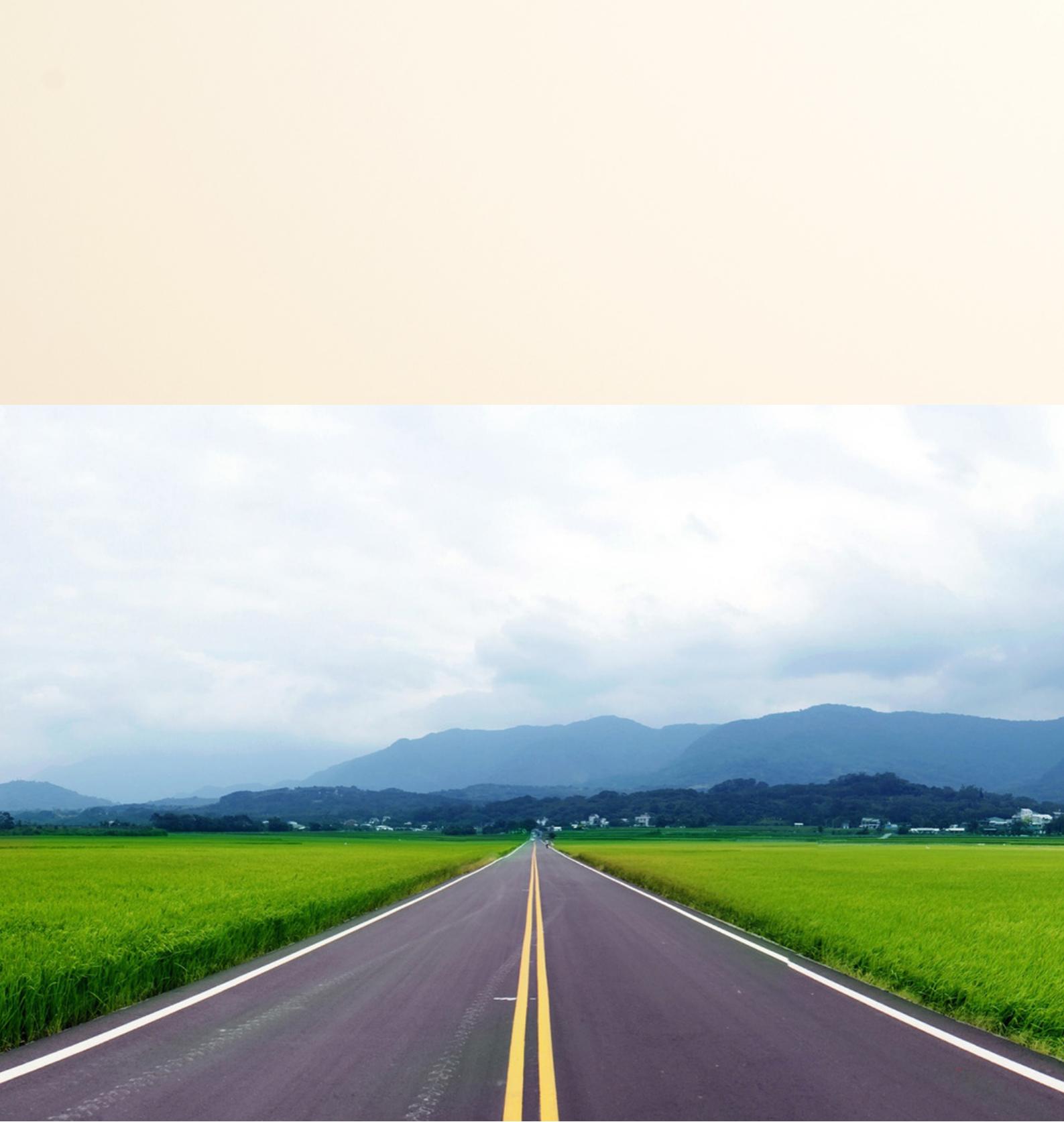
Gün yavaş yavaş yerini geceye bırakırken, en sevdiğim şarkılar eşliğinde yolculuğun tadını çıkarıyorum. Bir anda gözlerim araba arkalarındaki yazınlara takılıyor. "Otopsi istiyorum... Hayallerim kendi eceliyle ölmüş olamaz" O andan itibaren hızımı yavaşlatıyorum ve bütün arabaların beni sollamasına izin veriyorum. Kendime bir oyun buldum. Araba arkası yazılarını okuyacağım. İşte bir tane daha. "Tüplü ve daha öfkeli." Üç, beş derken sıradaki söz bir anda fikrimin değişmesine sebep oluyor ve oyunu bırakıyorum. "Düşme peşime yorulursun" yazısını gördüğüm anda arabaya sellektör yakıyorum. Yavaşlayıp az ileride duruyor. Yaklaşıyorum ve camı açarak "Peki" diyorum. Şoför tuhaf tuhaf bakıyor "Peki mi? ne peki" diyor. Ben de "Peki o zamanollarım" diyerek gaza basıyorum. Bir anda kendimi film sahnesinde gibi hissediyorum. Adamın kızıp kızmadığını merak ediyorum ama arkama dönüp bakmıyorum. Akıl alır gibi bir şey değil yaptığım. Bu ben olamam. Neyse canım, bu da hayatımın anılar defterine yazılmış oldu.

Akşam yemeği için karşımıza çıkan ilk benzin istasyonunda duruyorum. İçerisi güzele benziyor fakat çok fazla incelemiyorum. Ola ki bir eksik bulursam çıkip gidebilirim. Boş bir masaya geçip menüye bakıyorum. O sırada açık olan televizyondaki tanıtım ilgimi çekiyor. Yaz mevsimi için farklı tatil seçenekleri gösteriliyor tanıtımında. Ben yatmalık değil, gezeceğim, gezerken de birşeyler öğrenebileceğim yerler peşindeyim. Yemeğimi yerken yan masadaki konuşmalar çalınıyor kulağıma. Pamukkale'den bahsediyorlar. Hem de ne bahsetme. Şifalı kaplıca sularından, Arkeoloji Müzesi'nden, Kleopatra Havuzu'ndan, Mağara ve Şelâlelerden, Yamaç paraşütünden düşman çatlatırcasına bahsediyorlar. O an ihtiyacım olan şeyi bulduğumu hissediyorum.

Hemen internetten pamukkale'yi araştırıyorum. Pamukkale hakkında bildiğim tek şey beyaz olduğu ve neden beyaz olduğu. Aman Allah"ım! Ne çok şey biliyorum böyle. Kararımı veriyorum ve hesabı ödeyip yola çıkıyorum. Bekle beni Pamukkale; ben geliyorum.

Öznur Şahan

Bir İstasyonda Rastladım

YAZAN

Kübra KIZILTOPRAK

Bir istasyonda rastladım çocukluğuma. Bir istasyonda rastladım ilk vedaya. Bir istasyonda rastladım hayal kırıklığına. Bir istasyonda karşılaştım hayatla. Hayatımla. Bir yolculukla tanıştım acılarla. Bir trende rastladım yola. Bir trende karşıladım yolcuyu. Yeşili karşıladım biraz. Biraz bozkırın sarısını. Bazen kırmızı toprağa merhaba dedim. Bazen sıvri kayalıklar bazen dağlar yolculadı beni. Başı dumanlı dağların ev sahipleri konuk etti beni. Kartallara dost, şahinlere yoldaş oldum. Fırtına kendine esir kıldı. Grilerde kayboldum. Ahımı bıraktım raylarda. Derdimi anlattım issız ağaçlara. Dalları alsın götürsün diye, ben geçip gittim yanlarından.

Rutinlere emanet ettim sesimi. Anılarda bıraktım hayallerimi. Yollarda kalbimi, yollarda dokunmayı umut ettiğim insanların kalbini, yollarda gökyüzünü kaybettim. Bir istasyonda kalkan elde rastladım sevgiye. Buğulanmış gözlerde. Göz göze gelmemek için verilen mücadele de. Ama bir o kadar da çocuk olmamla rastlastım. Hareket eden tren götürürken sevdığımı, ben çocuk gibi heyecanlanarak zıplayarak gidişine sevindim. Tren çocuk yanımı, sevdığımı, ilk olmayan ilk hayal kırıklığımı götürdü.

Tekerleklerin her dönüşünde azaldı bazı şeyler. Koltuğun her sallanışında eksildi bazı şeyler. Bazı şeyler havaya kalkan o elde kaldı. Bozkırın acımasızlığını, büyük şehrin acımasızlığına katık ettim. Arayışlarımda bulamadıklarımı kattım biraz da. Küçük bir vadinin arasına sıkışan bir madenle, kuzeyde kalan yönünde biriktirdiği karları erittikçe oluşturduğu minik nehirlerle, her duruşunda her kalkışında hayatın bir tren yolculuğu olduğunu anladım. Kenara atılmış eski raylara takıldı bir ara gözüm. İşi bittiği sanılan artık onlara ihtiyaç olmadığı düşünülen raylara. Yıllarca taşıdığı yükün ağırlığından sonra öylece kenara attılan raylara baktım.

Her istasyonda belki de yüzlercesine denk geldim. Típkı hayatımda denk geldiğim, yüklerinden bir haber olduğum insanlar gibi. Tipki olanlardan bir haber olan insanlar gibi. Bir köstebek deliğine bir yılan yuvasına birkaç karınca yuvaşına denk geldim. İnsanlarla olduğu gibi hoş bir karşılaşma oldu. Kurumuş pek çok nehir yatağına rastladım. Tünelere girdim çıktım. Karanlıklar aydınlık, aydınlıklar karanlığa gömülüdü.

Ben bir yolculuğa çıktım ama o yolculuk benim içimden çıkmadı. Dağıldım. Toplanamadım yoruldum. Ağaç köklerine baktım. Onlar bana baktı. Boynu bükülmüş kavaklara, dimdik yamacı tutunmuş olanlara baktım. Üstünde çiçek olan ağaçlara. Belki de bir çalı sandı hayat beni. Oradan oraya savurdu. Hayatın renklerine karıştım. Süpürdüm her ne kötülük varsa. Hapsettım içime. Attım ama yok edemedim. Dayandım zorluklara yollarca. Yeri geldi çiçeklendim her şeye inat edercesine. "Funda" dediler bana. Karşıldım yolları. Yolcuları. Trenleri. Adıma dediler "Süpürge Tohumu." Bazen ben bir yolcu oldum. İşte rastladım istasyonlara. Denk geldim. Rastlaştım. Yakaladım Gördüm.

Denk geldiğim iki leyleğin yürüyüşüne şaşırdım. Onları havada görmek yolculuk derler. Peki ya iki tane birden görünce hem de yürürken ne olurdu? Hayat bu değil mi? Hayat bu. Bir istasyonda karşılaştım çocukluğumla. Orada veda etmedim ama. Etmedim. Edemedim. Beni karşılayanlarla bir bağlantı kurdum aramda.

Bir amca baktı trenin ardından. O amca giderken el salladı bana. Sonra o amca bükülmüş beliyle durdu sadece. Ben o fotoğraf karesinde hayatı okudum. Ben o fotoğraf karesinde kendimi gördüm. Ben büyürken ne oldu onu gördüm. Hayat büyürken ziyan olmak değil. Hayat büyürken küçülmek en küçük olmak demekti.

AŞK

YAZAN HAVVA ŞERMET

Aşk,kimine bir liman kimine bir gülüş kimine bir derstir.

Bazılarımız,Yaratılışa aşık olur

Bazılarımız Yaratana bazılarımız ise kendinde bulduğu parçalara Kimine göre Aşk karnında kelebek uçurmaktır kimine göre derttir aşk,kimine göre kocaman bir yaradır. Bana soracak olursanız Nedir bu aşk ben sizlere şöyle tanımlamak isterim...

Ben bir dünyaya geldim hiç tanımadığım bilmediğim bir dünyaya bu dünyada farklı tatlar aldım farklı kokulara şahit oldum gözümle gördüklerimdevardı hissettiğimde bazen bir yolculuk esnasında iki insanın birbirine bakarken gözlerinde oluşan o derinliğe aşık oldum

Yarım asırlık ömürlerde el ele tutuşan insanların sevgisine aşık oldum.Bir çocuğun annesine olan Bağlılığına aşık oldum hayvanların dünya ile uyumuna aşık oldum bitkilere aşık oldum kısacası Yaratandan Ötürü yaratılan her ne varsa ben hepsine aşık oldum sonra gördüm ki ben neye değer veriyorsam her şey bir bir elimden kayıp gidiyor yaşam çok büyük değil ne yarımdaşılara geldim nede bu dünyadan kaçup gittim buna rağmen tek bir şey gördüm varken yok olanları dünyevi hayatı varlığıyla mutlu olduğum her ne varsa bir sonu olduğunu gördüm vakti dolunca solup giden çiçeklere şahit oldum

Yıllardır yanında olan insanları bir tabutla uğurladığımı
gördüm işte tam'da o an farkettim ben göçüp giden ne
varsın orada kalan yaşanmışlıklara bende bırakılan bir
gülümsemeye aşığım aşk kimini divane yaparmış
kiminde buruk bir gülümseme bırakır kimine hakettiğini
verir fakat ne olursa olsun bir gün gidermiş ben aşkı
yürekte bırakılan her gün kor olsada ara ara coşan bir
his olarak görüyorum kavuşmanın sizisi cetindir can
yakar buna rağmen Aşktan vazgeçmeyin anılarınızı her
zaman taze ve yerinde tutun

KAWKAZ

Hakan Murat Aydin'in
objektifinden

KAWKAZ

Hakan Murat Aydin'in
objektifinden

SOĞUK BİR DÜŞ

YAZAN

Mesut HEKİMHAN

“Gündüzleri bari hava sıcak ta rahat rahat dolaşabiliyoruz.”

Kaldırımlı üstünden hiç kimseye ve hiçbir şeye aldırmadan öylece yürüdü. Bir apartmanın bahçesinde oynayan çocuklara takıldı gözü.

“Keşke benimle de oynasalardı...” diye iç geçirdi. “Neyse, en azından gündüzleri birlikte oynayabildiğim arkadaşlarım var.” Diye mırıldandı.

Adımlarını daha da hızlandırarak bahçeli, eski bir apartmanın önüne geldi. Kahverengi demir kapının dışında beklemeye başladı. Bir yandan bahçeyi izliyor bir yandan da binanın biraz ilerisindeki çöpü karıştıran iri kıyım köpeği sürüyordu.

“Acaba arkadaşlarım bu köpekten korkmuş ve dışarı çıkmamış olabilirler mi?”

Her ne kadar birlikte oynasalar da binanın bahçesine bile girmesine izin vermiyorlardı. Yoksa bahçeye girip onlara seslenebilirdi. Biraz daha bekledikten sonra köpeğin korkusu ağır bastı. Yavaş yavaş binadan uzaklaşırken göz ucuyla da köpeği süzüyordu.

Yalnız başına uzun süre dolaştıktan sonra iyice yorulduğunu hissetti. Karnı da açtı ve parkın köşesinde yer alan çimenlerin üzerine bıraktı kendini. Çöpü karıştırarak karnını doyurmaya çalışan köpeği düşündü. Kendi karnını nasıl doyuracağını bilemiyordu. Baharın serinliğinde havanın da bir soğuyup bir ısınması kendi kararsızlığını da arttıryordu sanki.

İri sokak köpeğinin ilerden koşarak geldiğini görünce korkuya yanındaki duvara tırmandı. Mahallenin çocukları arkasından taşlıyorlardı köpeği. Köpek yaklaşınca gördüklerine inanamadı. Kırık bir bardak ağızına saplanmış kalmıştı köpeğin. Sanırım çöpü karıştırırken ısrarı bir poşetin içindeydi bu kırık bardak...

Bu görüntüler aklından çıkmadı akşamı kadar. Açlığını bile unutmuştu. Arkadaşlarının gelmemesi, gün boyu yalnız dolaşması, yorgunluk...

“Geceleri hava soğuk oluyor. Sığınacak sıcak bir yer bulmaliyim mutlaka. Yoksa halim perişan olur.”

DİYE kendi kendine konuşarak aranmaya başladı. Parkın içindeki oturakların altına girmeyi düşündü. Kendini soğuktan ve rüzgardan koruyacak hiçbir şey yoktu. Vazgeçti, iki duvarın birleştiği köşeye baktı. Üstü açıktı ve tehlikelere de açıktı.

“Ağacın birine mi çıksam ki.”

“Uyanıkken zevkli bir şeydi bu ama uyurken tehlikeli olabilirdi. Üstelik gece ayazından kendini koruyamazdı.

Karanlık iyice çökünceye kadar dolaştı. Sokak lambaları bir bir yanmış, insanlar evlerine kapanmaya başlamışlardı. Bir arabanın iki sokak lambası arasına gelerek park ettiğini görünce hayli sevindi. Şoförün inip evine girmesini bekledi. Adam arabadan uzaklaşıp gidince arabanın yanına geldi. Tam istediği gibi idi. Arabanın ön tarafından yaklaşıp motorun altına doğru ilerledi. Burası hem sıcaktı hem de rüzgar da alımıyordu.

“Şöyle tekere yaslanıp rahatça uyumalıyım artık.”

Dedi. Kuyruğunu da altın alarak motordan gelen sıcaklığın da etkisiyle uyumaya başladı. Bu geceyi de geçirebileceği sıcak bir yer bulmanın mutluluğuyla rüyalara daldı.

Küçük çocuk elinde tuttuğu gazeteye sarılmış taze pidelerle evine girdi. Heyecanlı heyecanlı soluyarak;

“Anne”

Dedi, gözlerini daha da açarak:

“Bizim binanın önünde ezilmiş bir kedi gördüm. Ölmüş!”

Gözleri dolu doluydu,

“Umarım...” dedi ve yutkundu.

“Umarım babamın arabası ezmemiştir...”

ÇINARIN DOĞASINDA BİR YOL...

YAZAN

Çınar Can Özyürek

Bazen zor bazen kolay, yüreğimizin derinliklerine uzanan bir yolculuktur doğada olmak.

Uzakların gizemini anlatır bize bu yollar. Doğanın bağırsında ilerledikçe gözlerinizin kamaşacağı güzelliklerin kapıları bir bir aralanır.

Yol boyu sıra dışı ağaçların arasında kalmış gönlümüm huzuru içindeyim. Yüce dağlarla örülümuş bu güzel coğrafyanın arasında olmaktan daha güzel bir şey varmadır ? Doğanın içinde onun bir parçası oluruz.

Dağlara baktıkça, doğanın gücünü daha iyi anlıyorum, tüm heybeti ile beni yükseklerden gözleyen bu ihtişamlı sıra sıra dizilmiş dostların beni koruyan kollayan, bana refakat eden bir arkadaş olduğunu biliyorum.

Doğa benim mutlu olmam için tüm sevgisini sunan bir dost.

Yaz ortasında, dağların karla örtülü zirvelerinden selam götürüyorum ovalara, Yeşilin mavi ile buluştuğu, çiçeklerin eşsiz kokuları arasında kalan ruhumun huzurunu duyumsuyorum. Tüm ihtişamı ile beni efsun bakışlarla izleyen tepelerin ortasında uzanan, yeşilin her tonunun çevresine nüfus ettiği masmavi berrak bir gölün kenarındayım, içine balıklama atlama istercesine baktığım o durgun eşsiz göl manzarasının gönlümde yarattığı huzuru çekiyorum içime. Heybetli dağların aynası olan, doğanın tüm güzelliklerini üzerine toplayan bu gölden, tabiatın eşsiz güzellikteki yansımاسını izliyorum.

Doğanın içinde gerçekleşen bu mükemmel yolculuklar ressamlaştırıyor beni, doğanın bir puzzle tablosu gibi ruhuma işlediği, yeryüzü, gökyüzü, dağlar, göller puzzlenin bir parçasımı sanki, tüm bu parçalar gönlümdeki duygular ile harmanlanarak içimdeki doğa sevgisini anlatmaya çalışıyor. Huzurumu anlatıyor, özlemle beklediğim heyecanlarımı yaşıyor, doğanın parçaları ve benim doğaya duyduğum aşk birleşince ortaya müstesna bir tablo çıkıyor.

Bu tablo benim doğaya olan aşkımd ve doğanın benim gözümden gönlüme yansımıası.

AŞK DENKLEMİ

YAZAN
Ömer Faruk KOTAY

Aşk iki mükemmel insanın bir araya gelmesi değildir. Aşk iki farklı insanın bir araya gelip eksiklerini tamamlayabilmesi veya hıbet birbirlerinin farklı özelliklerini farklılıklara rağmen mükemmeliyetçi bir bakış açısı gütmenden kabul etmesidir.

Adına aşk dediğimiz duygunun özünde mükemmeliyetçilik değil doğallık vardır. Her ne kadar mükemmel bir aşk hayal edip özünde doğallık olan aşıkın özünü kendimizce değiştirmeye kalksa kâta unutmayın ki günü geldiğinde her şey aslina rücu eder. Bir artı birin iki ettiği gerceği aksata geçmez. Her yerde olduğu gibi aşkta bir artı bir iki etmez.

Aşkta bu işlemin sonucu bir artı bir eşittir birdir. Aşk bir artı birin iki değil bir olmasını önceler. Denklemini bunun üzerine kurar. Bu denklemin bu işlemin doğru sonucu ise şüphesiz iki farklı insanın bir araya gelip eksiklerini tamamlayabilmesi veya hıbet birbirlerinin farklı özelliklerini farklılıklara rağmen mükemmeliyetçi bir bakış açısı gütmenden kabul etmesinden yani mükemmeliyetçi bakış açısını reddedip aşıkın özüne doğallığa dönmesinden bunun sonucunda iki artı ikinin bir olmasınılarından geçer.

ŞİİRCE

KEKEME CÜMLELER DURAĞI

*Bugünde kekeme cümlelere takıldım
Hatta öyle takıldım ki isim koydum
Kekeme cümleler durağı
Diyeceksin oda ne?*

*Vallahi bilmiyorum
Biliyorum biliyorum da söyleyemiyorum
Dilimin ucunda sanırım
Seni seviyorum...*

*Ömer Faruk KOTAY
[POYRAZ]*

HAYATIN ENGELSİZ TARAFI
WWW.HAYATTAN.NET İN
KATKILARIYLA

BAŞA DÖN